

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové, Mgr. Daniely Zemanové, JUDr. Michala Mazance a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci stěžovatelky **K. L.**, zastoupené Mgr. Lenkou Knoppovou, advokátkou se sídlem ve Znojmě, nám. Republiky 18, za účasti **Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti podané proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 20. 10. 2005, č. j. 47 Az 16/2005 - 44,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Ustanovené zástupkyni stěžovatelky, Mgr. Lence Knoppové, advokátce se sídlem ve Znojmě, nám. Republiky 18, **s e** odměna za zastupování **n e p ř i z n á v á**.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se stěžovatelka domáhá zrušení shora označeného rozsudku Krajského soudu v Praze (dále jen „krajský soud“), jímž byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán“), ze dne 12. 4. 2005, č. j. OAM-241/LE-01-05-2005. Tímto rozhodnutím byla zamítnuta její žádost o udělení azylu podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů, jako zjevně nedůvodná.

Vzhledem k okolnosti, že v dané věci se jedná o kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany (dříve ve věci azylu), Nejvyšší správní soud se ve smyslu ustanovení § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“), nejprve zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS.

Podle tohoto usnesení je přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů

či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech mezinárodní ochrany je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje, v mezích přijatelnosti, v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů, a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

V dané věci stěžovatelka namítá zákonné důvody specifikované v § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., tedy nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem, vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytykanou vadu měl soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit, a konečně namítá i nepřezkoumatelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Stěžovatelka má za to, že soud učinil nesprávný právní závěr, když konstatoval, že správní orgán nebyl v řízení povinen zkoumat, zda není na místě udělit azyl z humanitárních důvodů ve smyslu § 14 zákona o azylu. V citovaném ustanovení se uvádí, že pokud nebude v řízení zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, lze v případě hodného zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárních důvodů. Stěžovatelka se domnívá, že tímto ustanovením je založena povinnost správního orgánu vždy přezkoumat, zda v daném případě nejsou dány důvody pro jeho udělení. Naproti tomu výklad uvedený soudem v odůvodnění rozsudku by podle ní znamenal popření praktického významu ustanovení § 14 zákona o azylu, neboť by se jím jeho obsah omezil pouze na sporné situace. V těchto sporných situacích by podle stěžovatelky správní orgán zkoumal, zda již jde nebo ještě nejde o pronásledování ve smyslu § 12 citovaného zákona. Hledisky humanitárními by se pak zabýval až ve chvíli, když by dospěl k závěru, že se o pronásledování ještě nejedná, nebo strach z pronásledování je nedůvodný. Stěžovatelka dále dovozuje i povinnost správního orgánu opatřovat si podklady a provést nezbytné dokazování, zda nejsou dány důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu. Pokud tak správní orgán neučinil a nezjistil skutkový stav v rozsahu nezbytném pro posouzení její žádosti i z hlediska § 14 zákona o azylu, jedná se o vážnou vadu řízení. Z těchto důvodů je stěžovatelka přesvědčena, že jsou naplněny kasační důvody nejen ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. b), ale i písm. d) s. ř. s. Správní orgán se totiž žádostí stěžovatelky z hlediska § 14 zákona o azylu vůbec nezabýval. Řízení proto bylo podle jejího názoru zatíženo vadami a rozhodnutí správního orgánu je zároveň i nepřezkoumatelné.

S těmito námitkami stěžovatelky se Nejvyšší správní soud neztotožňuje, neboť zamítnutí žádosti o udělení azylu jako zjevně nedůvodné podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu znamená, že správní orgán na případ stěžovatelky použil tzv. zkráceného řízení uplatňovaného na základě zjevně nedůvodného návrhu na zahájení řízení. Jedná se o řízení, které není prováděno v celém rozsahu, tj. neprobíhá zde proces dokazování o přítomnosti odůvodněného strachu z pronásledování. Možnost zkráceného řízení je zakotvena v ustanovení § 16 zákona o azylu, přičemž nutno zdůraznit, že naplnění

podmínek v tomto ustanovení neznamená automatické vyloučení stěžovatele z řízení o udělení azylu, ale jeho zrychlení. Žadateli je i v tomto zkráceném řízení dána možnost, aby se vyjádřil k obsahu své žádosti, aby mohly být posouzeny konkrétní jednotlivé důvody, které jej vedly k opuštění země původu (podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2004, č. j. 4 Azs 35/2003 - 71, www.nssoud.cz).

Nejvyšší správní soud se v minulosti opakovaně zabýval (např. v rozsudku ze dne 27. 5. 2004, č. j. 7 Azs 124/2004 – 45, www.nssoud.cz, publikovaném pod č. 349/2004 Sb. NSS) vztahem ustanovení § 16 zákona o azylu vzhledem k § 12 citovaného zákona a dospěl k závěru, že naplnění podmínek pro zamítnutí žádosti o azyl jako zjevně nedůvodné vylučuje posouzení žádosti o udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona o azylu.

Jestliže tedy ve zkráceném řízení podle ustanovení § 16 zákona o azylu neproběhlo dokazování ke zjištění existence důvodů pro udělení azylu podle ustanovení § 12 tohoto zákona, a neexistence těchto důvodů je dále podmínkou rozhodování podle § 14 zákona o azylu (humanitární azyl), nemůže správní orgán v rozhodnutí, v němž zamítl žádost podle § 16 odst. 1 písm. g) zároveň vyslovit, že se azyl podle § 14 neuděluje. Tyto dva výroky nemohou stát v jednom rozhodnutí vedle sebe (viz obě výše citovaná rozhodnutí). Správní orgán tedy nepochybil, když se v daném případě žádostí stěžovatelky z hlediska ustanovení § 14 zákona o azylu nezabýval, a proto jeho rozhodnutí nelze z tohoto důvodu považovat za nepřezkoumatelné.

Ze shora uvedeného vyplývá, že ustálená a jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na všechny námitky podávané v kasační stížnosti. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud neshledal žádný důvod pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání a konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Proto ji posoudil ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. jako nepřijatelnou a odmítl ji.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., dle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

Podle § 35 odst. 7 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., zástupkyni stěžovatelky, která jí byla soudem ustanovena k ochraně jejích práv, hradí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. V předmětné věci však soud ustanovené zástupkyni odměnu za zastupování nepřiznal, neboť z obsahu soudního spisu vyplývá, že žádný úkon právní služby, za který náleží odměna dle § 11 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, nevykonala.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. června 2007

JUDr. Radan Malík
předseda senátu